

Ozan Günokur

Çin Plajı

Öykü

İÇİNDEKİLER

Instamom.....	9
Francesco	17
Sıvı Sabun.....	29
“İzdirapla Geçti, Giden Yıllarım”	35
Naylon Çorap	45
“Aliciğim Gebertirim Dayaktan!”	51
Lenin’in Dünyaya Attığı En Büyük Kazık.....	61
C Şıkkı.....	73
Çin Plajı.....	79

Çin Plajı

Dana Delany'ye derin saygılarımla...

İyi ki hava soğudu da tişört mevsimi geçti. Babamın kolundan geriye kalan o et parçası görünmüyor artık. Midemi bulandırdığı için başlarda bakamıyordum bile. Bakkaldan aldığımız topaçlara benziyormuş kolu, üstü kalınken dirseğine doğru inceliyor ya. Bunu karşı apartmandaki Serkan söyledi top oynarken. Herkes gülünce üstüne doğru uçtum, gözlüğü yere düştü. Ama kırılmadı. Çocukların babamın koluyla dalga geçtiğini anneme söyleyecek oldum delirdi sanki, durduk yere tokat attı bana, anlamadım.

Artık geçti zaten, midem hiç bulanmıyor, görüntüsüne alıştım. Ama insanlar babamın koluna bakınca utanıyorum hâlâ, o geçmedi. Neden öyle bakarlar ki, ayıp denen bir şey var sonuçta! Aslında montunun kolunu dirseğine kadar katlayıp çengelli iğneyle tutturmasa keşke. Kolu olmadığı hiç anlaşılmaz o zaman.

Sekiz-dokuz adımda bir dönüp bakıyor arkasında mıyım diye. Nereye kaybolacaksam? Annemin zoruyla doktora gidiyoruz işte.

“Şu taşlara basma, altlarına su girmiş, ayakkabılarına dolar!”

Dolmaz! Indiana Jones, *Kutsal Hazine Avcıları* filminde tapınağın tuzaklı taşlarına nasıl dikkatli basıyorsa ben de ayısını yapıyorum. Çok seviyorum o bölümü, keşke her gün gösterseler.

Eski mezarlığın önünden geçerken durup dua okudu babam. Tek eli öyle havadayken komik görünüyor. Hep korktum bu mezarlıktan. Mezar taşlarını upuzun kavuklar, şişman şişman sarıklar şeklinde yapmışlar. Üstlerindeki yazılarda ne diyor, bilmiyorum. Dedeme sordum, o da bilmiyor. Ululardır, evliyalardır, dedi sadece. Dedem cinlerin düğün eğlencesini görmüş köyde tütün kırmaya giderken. Nimet yengeyle Hasan abinin düğünündeki gibi davullu zurnalıymış. Sağına soluna bakmadan koşa koşa kaçmış oradan. Bir talika tekerleği döne döne eve kadar takip etmiş arkasından. Kimseye anlatmaz bunu, ben babaannemden duydum. İncir ağacının altına işenmeyeceğini de o söyledi. *Hacet için çömeldiğinizde tu, tu, tu, destur diyeceksiniz ki ifritler kaçsın, oldu mu kızanım?*

Hatırlayınca yine korktum biraz, neyse ki hava aydınlık.

Hastanenin bahçesine girerken ona yetişeyim diye durup bekledi. Şimdi el ele yürüyoruz. Eli sıcacık. Arkadaşlarım görse kimbilir nasıl dalga geçer.

“Bekir! Ah be kardeşim, nasılsın? Çok geçmiş olsun, daha yeni haberim oldu. Bizim süpürgeci Rıdvan yok mu hani, o söyledi geçen! Ah ah nasıl oldu böyle be ya?”

Adam babamın tokalaşmak için uzattığı sol elini tutup sallarken çengelli iğne açılrsa da montun katlı kısmı serbest kalsa diye dua ettim. Babamı tanımayan nereden anlayacak o zaman bir kolunun olmadığını?

“Sağol Hayri abi, kader! Makineye *kaptırır* verdik işte...”

Dedem de Ekmekçi Köyü’ndeki tarlayı almaya uğraşırken *aldattı bizi namussuz herif, varımızı yoğumuzu kaptırdık deyyusa*

demmişti. Makine de babamı kandırmış oluyor o zaman; hiç hakkı yokken kolunu aldığı için.

“Senin oğlan mı bu kerata? Kaça gidiyon bakayım sen?”

“Orta bire!”

Eliyle başımı sevince saçlarım dağıldı.

“Maşalla maşalla!”

Adam babamın elini bırakınca ben tuttum, eli soğumuş şimdi. Hayri denen adam, biz hastanenin kapısından girene kadar arkamızdan baktı. Kaşlarımı çatıp dönüp dönüp ben de baktım.

“Tamam, dön önüne!”

Sağlık karnemde birkaç boş sayfa kalmış. Babam küçük metal parmaklıklılı deliğe eğilip karneyi, “Çocuk doktoru!” diyerek görevliye uzattı. “Git otur şuradaki banka! Kuyruk gibi peşimdesin.” Durup dururken şimdi niye bağırıyorsa.

Sağ ayağымda ıslaklık hissettim oturunca. Bastığım taşların hepsi sağlamdı halbuki.

Ayaklarını sürüyerek upuzun boylu bir ihtiyar geçti önümden. Saçları, kaşları, bıyıkları pamuk gibi bembeyaz. Pijaması Daltonlar’ınki gibi çizgili. Cam serum şişesinden çıkan hortumun diğer ucu giysisinin içinde kalmış. Atatürk’ü görmüştür kesin. 70 yaşında olsa... 1992 eksi 70. İkidenden sıfır çıkınca yine iki kalır. Dokuzdan yedi çıkınca da iki. 19 da yukarıdan geldi. 1922! Keşke ben de o zamanlarda doğsaydım. Atatürk’ü görürdüm.

Babamın arkasında kuyruk oluştu. Beyaz bir dosya kâğıdını cama yapıştırarak babama gösterdi bankodaki adam.

Nükleer Savaşta Hayatta Kalmanın On Bir Yolunu Öğreniniz yazıyor karşı duvardaki çerçevede. Bu kadar uzaktan

okuyamıyorum kutucuklarda yazanları. Birine kitap okuyan bir adam çizmişler, siyah beyaz. Anne baba ve bir çocuk var aşığılarda. Bahçesinde inek otlayan iki pencereleli bir ev sonra. Başka resimler de var. Çerçevenin camı sol üst taraftan başlayıp aşağıya kadar çaprazlamasına çatlamış. Babam birden bağırmaya başlayınca kafamı çevirdim. Bana da, "Hadi gel!" diye sertçe işaret etti. Adam ne dediyse canı sıkılmış.

Merdivenlerden alt kata inerken çerçevenin önünden geçtik. Aileli resmin altındaki yazıyı okuyabildim: *Fert ve Ailece Korun*. Ayağım takılınca elimi tuttu yine babam. Avcu terden ıslanmış, alnı da parlıyor.